

SZILÁRDAN HISZ A MESÉKBEN

Lengyel Zsófi huszonkét évesen a riói paralimpiára készült, főiskolára járt, szerelmes volt, és éppen bekerült az 50 tehetséges magyar fiatal programba Miklósa Erika Kossuth-díjas operaénekes mentoráltjaként, amikor három éve találkoztunk. Azóta? Azt mondja, megjárta a „lent”-et meg a „fent”-et is.

Időközben huszonöt éves lett. Alig látó látássérült, és a szeme érzékelhetően romlik évről évre. Tényként kezeli. „Nagyon közel volt a 2016-os Rio de Janeiro-i paralimpia. Szinte karnyújtásnyira – emlékszik vissza. – Már az olimpiai ruhapróbán is túl voltam, amikor az indulás előtt néhány héttel bejelentették, hogy nem én utazom mint magyar válogatott paratriatlonos. Holott erre készültem. Ez volt a legmélyebb pont az elmúlt három évben.”

Beletelt némi időbe, amíg kikeményedett onnan. Keltt hozzá egy kis pihenő is, amíg kereste a továbbvivő utat. Felmérte a lehetőségeit, átgondolta, merre induljon – meg hát ki is pihente az előző öt évet, amíg szinte kizárólag az olimpiára készült. Aztán adódott néhány új projekt, és azok hátán kezdett kikászálódni a gödörből. Beköszöntött 2017, mire eldöntötte, hogy a triatlonról parakerékpárra vált! Elhagyja az úszást és a futást, és a 2020-as, tokiói paralimpián csak kerékpározással próbálkozik. Hátha most kijut.

E pillanatban a magyar parakerékpár-válogatott tagja. „Ezt úgy kell elképzelni, hogy van egy segítőm. Vele tekerünk egyfajta duóként – magyarázza. – A tandemkerékpáron a látó segítő ül elől, én pedig hátul.” Amikor beszélgetünk, éppen világbajnokságra készül. Na és hová? Hát Rio de Janeiroba! Abba a városba, ahová három éve nem jutott el! „Az élet mégiscsak visszaad valamit – és a hangja csupa nevetés. – Legalábbis remélem.”

Akkoriban naponta kétszer-háromszor edzett. Mostanában kevesebbet, hiszen nem három sportágat kell beüritenie az életébe, hanem csak egyet. Heti egy pihenőnapot is beiktatott. Teszi mindezt Székesfehérvárott. Annak ellenére, hogy tősgyökeres budapesti lány, hiszen élete első huszonhárom évét a fővárosban töltötte.

Hegymenetben fölfelé

Történt ugyanis, hogy az 50 tehetséges magyar fiatal programba bekerülve a mentora két munkalehetőségre

hívta a leggazdagabb múltú magyar városok egyikébe. Miklósa Erikával a féléves, „hivatalos” munkakapcsolat után baráti alakult a viszony. Azóta is tartanak néha „csajos” napokat, és hagyományként vált, hogy ifjú barátja adventi koszorúján évek óta a Kossuth-díjas barátja gyűjtje meg az első gyertyát. „Ha azzal hívnám fel, hogy bajban vagyok, biztosan elpofozgatna most is valamilyen irányba” – jegyzi meg kapcsolatukról.

A mentor jóvoltából előbb a székesfehérvári adventi jótékonyági futáson szpíkerkedett, utóbb a januári jótékonyági esten vezetett műsort. Zsófi feltűnése e két eseményen elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a város polgármestere azzal menjen oda hozzá, hogy eszébe jutott egy kölcsönösen új lehetőség. A városvezető kertetelés nélkül elmondta: szeretné, ha a Közép-Dunántúl régió központjába költözne. Elsősorban mint ember, másodsorban mint parasportoló. Igazoljon át az Alba Triatlon SE-hez! Harmadsorban viszont... az önkormányzat munkatársaként!

Huszonhárom évesen Zsófi állásajánlatot kapott. Legyen köztisztviselő. Legyen önkormányzati tanácsadó. „Jó kis gondolkodnivalót kaptam mind magamnak, mind a családomnak. Elköltözni Budapestről? Máshol kezdeni önálló életet? Ráadásul új egyesületben sportolni tovább?” Arra jutott, hogy a lehetőség kihagyhatatlan. És belevágott. Két éve Székesfehérvárott él. Az önkormányzat keretein belül érzékenyítő munkát végez. A Székesfehérvári Érzékenyítő Program (SZÉP) keretén belül négy érzékenyítő rövidfilmet készített fogyatékkal élő gyerekek életéről. Ezeket mutatja be általános iskolák elsőseinek, másodikosainak, hogy már kicsiként lásdák, nem csupán felnőtt fogyatékkal élőknél vannak körülöttük, hanem bizony gyere-

rek is. Az egyik szereplője például egy vak kisfiú, aki elmondja: attól még, hogy nem lát, a YouTube-on szörföl ő is.

Még feljebb

A város egyébként nem volt idegen. A Fejér megyei gyökerű Kodolányi János Főiskolára járt, igaz, a budapesti, kihelyezett tagozatra, média és kommunikáció szakra. Ott szerezte meg diplomáját 2015-ben. A rektor ragaszkodott hozzá, hogy személyesen adja át neki az oklevelet a központi campuson.

A szakdolgozatát a fogyatékkal élő celebségről írta. Kommunikáció és médiatudomány szakon végzett, elektronikus média szakirányon. Egy évig dolgozott is műsorvezetőként egy rádió szerkesztőségében. „Nagyon közel áll hozzám a rádiózás! Azt ugyanis a hallgatók nem hallják, ha mi, látássérült műsorvezetők nem látunk. Csakhogy... nem esélyegyenlőségi magazint szeretnék készíteni, hanem inkább műsort a tabunélküliségről. Akár itt, Székesfehérváron. Léteznek kezdeményezések – fogalmaz óvatosan –, de egyelőre semmi nem konkretizálódott.”

Adódott még az életében – ahogyan ő nevezi – a „beauty” vonal. Amatőr modellkedésből, fotózásból, sminkes projektekből, integrált divatbemutatókból tevődik össze. Zsófi ugyanis élvezzi, ha színpadra léphet! Médiasé véletlenül lett: szeret szerepelni. Első számú tevékenysége pillanatnyilag ugyan az élsport, de a második immár – a szépségipar. Több portfóliója is elérhető a neten, sőt volt már egy divathét arca is.

Feljebb bárhol van!

Létezik az életében ugyanaz a fiú, aki három éve is. Háttérként, erős bátyaként áll mögöt-

Lengyel Zsófia

II. évad

Mentor: Miklósa Erika

A Kodolányi János Főiskola kommunikáció és médiatudomány szakán végzett. Látássérülteként sikerült elindítania a székesfehérvári önkormányzattal összefogásban a SZÉP, azaz a Székesfehérvári Érzékenyítő Program projektet kisiskolásoknak. Másik projektje a látássérülteknek szóló sminkelős videó az AVON-nal együttműködve. Mentorával harmadik éve műsorvezető a székesfehérvári adventi futáson, és szintén harmadik éve immár vele együtt háziasszonya a székesfehérvári jótékonyági bálnak. 2017-ben Aranyharang nívódíjat kapott eddigi munkásságáért.

te. Még nagyon fiatalok. „Családon, gyerekem már húszévesen is gondolkodtam. Tudom, hogy nekem a parasport meg az ezermilliárd irányba vivő dolgaim mellett a fő utam az, hogy anya legyek. Az volt a tervem, ha kijutok huszonnégy évesen a riói paralimpiára, utána vállalom babát. De... nem vagyok készen! Mert fiatal anya szeretnék lenni, és a saját korlátom szerint, amelyet magam állítottam magam elé, hogy harminc alatt az is legyek, még időben vagyok! Ha kijutok Tokióba, még csak a huszonnyolcat töltöttem be... Nagy szerelem, boldog házasság, család, gyerek: éppúgy, mint a mesékben.”

A felnőtt Lengyel Zsófi hisz a mesékben.

Varga Sándor Márton